

[Aage Brusgaard]

Spørgsmålet om ekspropriation vil jeg tage i anden runde, for det kan jeg nok ikke nå på den korte tid, jeg har her. Men jeg vil godt sige, at når ministeren læser et brev op fra justitsministeren, som nævner, at der efter hans vurdering nok ikke er tale om ekspropriation, fik vi jo det samme brev i forbindelse med naturbeskyttelseslovens 2 m-brømme. Men der kører stadig væk en retssag mellem husmands- og landboforeningerne og ministeriet, og den sag har nu kørt i 2 år uden afgørelse.

Jeg vil også godt sige, at det er ikke bare et påfund, som Fremskridtspartiet har fået ved at læse lovforslaget, at der er tale om ekspropriation. Det samme mener både husmandsforeningerne, som De Radikale plejer at holde sig i nærheden af, landboforeningerne og Tolvmandsforeningerne. Alle landbrugets hovedorganisationer er enige med os i, at det her er ekspropriation.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Så er taletiden igen overskredet for hr. Aage Brusgaard.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg er ikke gået ind i hele diskussionen om ekspropriation, for jeg vil meget hellere glæde mig til, at vi får et andet flertal i Folketinget; det vil være mere reelt.

Så vil jeg sige, at jeg heller ikke har været bekymret over spørgsmålet om sommerhuse, for jeg er udmærket godt klar over, at det er en gammel sag. Men angående ferie- og fritidsanlæg vil jeg da godt spørge: Kan ministeren bekræfte, at det, han siger nu, betyder, at han ikke vil blande sig i regionsplaner, der udlægger nye ferie- og fritidsanlæg i områder nær kysten, hvor der jo f.eks. i forvejen er sommerhuse?

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Hr. Svend Aage Jensen i ordførerrækken.

Svend Aage Jensen (CD):

Alle danskere, inklusive medlemmerne af Folketinget, kan formentlig være rørende enige om på enhver tænkelig måde at passe på det land, der er vort, og også drage omsorg for den udformning, det har fået under indvirkning af

vejr, vind og den geologiske tilblivelseshistorie. Disse forhold har været med til at gøre Danmark til et stadig mere attraktivt område for turister, ikke mindst på grund af vore lange kyststrækninger med fri adgang til hav og strand. Det er et gode, der ikke skal ændres på.

Hovedindholdet i lovforslaget er velkendt fra det cirkulære, som den tidligere miljøminister udstedte, og som nu foreslås ophøjet til lov. Heri ligger ikke nogen kritik af den måde, der hidtil er forvaltet på, og den nuværende kompetencefordeling fastholdes da også næsten uændret; der er ikke tale om, at ministeren nu skal indblandes i enhver lille sag. Men efter lovfæstelsen kan en minister ikke ændre reglerne uden om Folketinget og uden politisk diskussion, og det synes jeg ikke bør give grund til nogen større ophidselse.

Den lempelse, lovforslaget giver i forhold til cirkulæret ved at tage byzonerne ud af planlægningszonen på 3 km, er vi godt tilfredse med i CD, og vi er også tilfredse med den måde, reglerne for landbruget er blevet udformet på. Det er vigtigt, at dispositionsretten over den jord, der ligger inden for strandbeskyttelseslinjen på 300 m, bevares, og det må være sådan, at en landmand, der har sin bedrift nær ved kysten, har så meget råderum, at han kan opføre de nødvendige driftsbygninger uden at komme i karambolage med denne lov.

Det andet erhverv, jeg vil nævne, og som berøres direkte af de restriktioner, der måtte være, er turismen. Man kan vel med rette sige, at en hensynsfuld regulering med sikring af naturværdierne er til fordel for erhvervet og ikke det modsatte. Men i CD noterer vi os samtidig det, der står i lovforslagets bemærkninger under overskriften »Miljøministerens forpligtelser« om inddragelse af andre ministre – altså også ministeren for turisme – ved vurdering af sager, der bliver lagt på miljøministerens bord. På den måde får man koordineret løsningen på de konkrete problemer, der kan opstå.

Til slut kan jeg ikke lade være med at give vindmølleplanerne et par ord med på vejen. Skal der være mening i beskrivelsen i indledningen til de almindelige bemærkninger af det åbne danske kystlandskab som en truet og begrænset ressource, må det være en selvfølge, at man ikke opstiller nye møller inden for strandbeskyttelsesliniens 300 m-linje. Her må andre miljøhensyn vige for hensynet til naturværdis-